Analize și opinii

Dan Diaconu: “Suntem la bifurcație: ori mergem pe calea interesului propriu, ori murim în banalitate.”

Acum 18 minute 21 Vizualizari 8 Timp de citire

Dacă tot am început să discutăm despre modul în care Europa ne faultează din punct de vedere economic, e timpul să vă mai dau niște exemple. O să vă spun că domeniul exemplelor negative este atât de mare încât, dacă m-aș apuca să-l descriu în detaliu, v-aș plictisi cu un foileton care ar avea mai multe episoade decât „Tânăr și neliniștit”. Mă voi limita la câteva domenii flagrante pentru a înțelege cum acționează veritabila bandă de hoți a Comisiei Europene împotriva noastră, condamnându-ne la subdezvoltare.

Pentru început să ne oprim asupra IT-iștilor. Știu, aveți un colț împotriva lor deoarece au devenit vizibili câțiva idioți corect politic. Însă, când ne apucăm de analizat o problemă, e bine să lăsăm de-o parte resentimentele. Care-i treaba cu IT-iștii? Aduc o grămadă de bani Bugetului. Tevatura a fost explicată în mai multe rânduri de Varujan Pambuccian. Facilitățile mul discutate au fost introduse prin 2001 deoarece s-a constatat un comportament ciudat: dintre IT-iștii absolvenți, doar 0.2% rămâneau în țară. Statistica e neiertătoare deoarece prezintă cifrele reci: statul român cheltuia bani cu educația lor, iar după absolvire erau „vaporizați” către alte state europene. Așa s-a ajuns, în final, la impozit zero. Rațiunea s-a dovedit extrem de justificată:

„Din 2001, măsura a fost atacată în permanență atât de sindicate cât și de unele partide politice și de fiecare dată am reușit să lărgesc aria de aplicare, indiferent de structura politică a Parlamentului. Cel mai greu a fost

Atunci am demonstrat FMI că pentru 1 leu care nu este luat prin impozitarea salariului unui programator, statul câștigă 15 lei. Cei de la FMI au fost de acord cu ceea ce le-am arătat atunci și au renunțat la cererea lor. Banca Mondială a fost și ea de acord. Comisia Europeană s-a opus virulent și a trebuit să amenințe cu căderea Guvernului pentru a o menține. Emil Boc, Primul Ministru din acel moment m-a susținut în mod constant și am înlăturat împreună această amenințare."

Pasajul pe care l-am dat e dintr-un interviu recent de-al lui Pambuccian și ne arată limpede situația. Așadar, pentru 1 leu impozit neluat unui IT-ist, statul câștigă de 15 ori mai mult! Păi asta chiar că e o cifră! Orice om sănătos la cap, având în vedere istoria și datele concrete, nu mai pune în discuție situația. După cum povestește Pambuccian, a reușit să se lupte cu FMI și BM, dar singura instituție care s-a împotrivit măsurii a fost Comisia Europeană. Oare de ce?

Se pare s-a rezistat destul de mult cu măsurile de protecție ale industriei IT. Însă iată că, pe fondul unor cheltuieli absolut aberante ale găștii ilegitime de la putere, s-a ajuns la eliminarea facilităților care, în mod sigur, se vor concretiza într-un exod în masă al companiilor și IT-iștilor, provocând daune bugetare substanțiale. Credeți-mă, e extrem de simplu să muți o companie IT. O înregistrezi în 2 minute într-o zonă prietenoasă fiscal, iar pe salariați îi angajezi remote acolo. Le plătești salariile acolo, salarii nete care sunt mai mari(!!) și le spui că-i interesează partea de impozitare cu statul. Ca să beneficieze de asigurările sociale vor plăti singuri, la minim, dările către stat și, probabil, vor suplimenta plățile către schemele de pensii private. Sau își vor economisi singuri banii de pensie că oricum ieși mai bine! Și uite-așa ieși infinit mai bine! Mă rog, sunt mai multe aspecte de care trebuie ținut cont, dar înțelegeți situația în mare. Oricum, migrația unui IT-ist e și ea extrem de facilă.

Având în vedere impactul benefic din punct de vedere bugetar al situației care exista în IT, logic ar fi fost nu să se caute impozitarea găinii cu ouă de aur, ci să se găsească domenii similare unde să se aplice aceleași scheme. Așa s-a mai găsit unul: construcțiile. Aici măsura s-a dovedit benefică din mai multe puncte de vedere: pe de o parte avem un front imens de construcție, dar lipsesc muncitorii, apoi avem numeroși români în construcții prin alte țări ale Uniunii Europene pe care trebuie să-i aducem acasă și, nu în ultimul rând, trebuie oprită migrația forței de muncă. Cu toate că ajutoarele pentru zona construcțiilor nu are un impact bugetar atât de pronunțat precum cel din IT, se recuperează și acestea, cu vârf și îndesat. Doar că aceeași Comisie Europeană devine nemiloasă când e vorba de dezvoltarea unui domeniu în România și, încă de la introducerea facilității, a tunat și fulgerat împotriva ei. Aceeași Comisie însă nu se plânge deloc de nicio facilitate introdusă pentru importul de muncitori din Nepal, Pakistan sau mai știu eu de unde!

Ajunși aici, probabil îmi veți da dreptate doar parțial și ați putea obiecta cam așa: „OK, exemplele date se referă toate la avantaje prin intermediul scutirilor de taxe și impozite, iar UE cere un tratament egal pentru toți. De ce nu sunt date exemple din zone în care suntem competitivi și UE ne atacă?". Ei, iaca, tocmai aici voiam să ajung.

A existat un domeniu în care România ajunsese să deranjeze teribil la nivel european, anume transporturile. Din păcate noi am fost condamnați la subdezvoltare industrială, dar transportatorii noștri au intuit oportunitatea și au intrat adânc în zona transporturilor europene de marfă. Atât de adânc încât au ajuns să facă jocurile, scoțând pe bară operatori care credeau că au monopol asupra unor zone. Transportatorii români jucau bine de tot la capitolul preț. Calitatea este cumva constantă în transporturi, astfel încât au găsit calea către optimizarea prețului, devenind extrem de competitivi. Inițial s-au pus pus piedici prin ridicarea standardelor camioanelor,

Supărați de amploarea fenomenului, nemții au bătut cu pumnu-n masă și au fost sprijiniți din plin de Comisia Europeană, ajungându-se în final la adoptarea aberantului „Pachet de Mobilitate”. Prin măsura ilogică și strâmbă adoptată de Comisia Europeană, s-a cerut ca orice camion să ajungă în țara de origine la un interval de timp(3 săptămâni, dacă nu mă înșel). Este o decizie atât de aberantă încât simpla lecturare a sa stârnește hohote de râs. Comisia care pretinde că că are o solidă politică de mediu, cere kilometri suplimentari pentru camioanele de la marginea Uniunii. Aceeași Comisie care susține libera circulație a oamenilor și mărfurilor, o împiedică prin acest pachet de măsuri. E ceva absurd! Astfel, transportatorilor li s-au pus brutal în față alternative mizerabile: ori își marchează pierderi prin deplasarea aiuristică a camioanelor până în România, ori își mută firmele în Germania, ori acceptă migrația șoferilor către Vest. De întâmplat s-a întâmplat câte puțin din fiecare.

Nu vă mai dau și alte exemple deoarece înțelegeți bine fenomenul. Și abia acum ajungem și la miza anulării alegerilor. Comisia Europeană își impune servanți la nivelele esențiale ale puterii pentru a-și putea face aici politica sa bizară. De aceea unul ca Georgescu nu avea cum să fie aprobat de grangurii de la Bruxelles și de aceea s-a intrat cu crampoanele sfidându-se cea mai elementară logică. Tot din același motiv s-a făcut larga coaliție a partidelor așa-zis europene și s-a impus pe repede-înainte un guvern al trădării naționale, având în frunte un covrigar care, mai nou, face clipuri inepte pe TikTok.

Singura chestiune pe care nu o înțeleg este comportamentul lui Pambuccian cel care a avizat extrem de senin impozitarea de acum a domeniului IT. În momentul de față, mai mult ca niciodată, domeniul are nevoie de sprijin întrucât competitivitatea IT-iștilor români este pusă la grea încercare și e nevoie de măsuri active pentru a preveni o dărâmare a industriei locale. Deja prețurile practicate de firmele autohtone sunt cumva similare concurenților occidentali și asta nu e bine. Desigur, aici au o parte mare de vină companiile autohtone care, în loc să meargă pe crearea de produse proprii – cu marje infinit mai mari – au ales calea facilă a „lohn-ului IT”. Iar acum sunt puse la grea încercare.

Închei articolul de azi reamintindu-vă că spirala corupției și a comportamentului anti-românesc începe de-aici, de la bază, și se termină undeva la vârful Comisiei Europene. În timp ce interesele noastre sunt permanent ignorate, interesele marilor țări ale Uniunii sunt tratate cu respect. De aceea noi suntem permanent condamnați la subdezvoltare în timp ce alții se dezvoltă armonios pe cadavrul nostru.

E timpul să privim cât se poate de pragmatic apartenența noastră la această lipitoare numită Uniunea Europeană. Toate facilitățile sale sunt, în realitate, capcane și de aceea e nevoie de o renegociere strictă a apartenenței noastre, mai ales în condițiile în care, în scurt timp, ne vor face praf și agricultura.

Fiecare om ar trebui să vadă realitatea care i se arată, nu fabulațiile propagandei. Noi suntem distruși programatic deoarece, până acum, am fost buni ca livratori de forță de muncă de diverse calificări către piețele europene. Când nu mai pot, oamenii aceia se întorc în România unde, tot pe banii țării trebuie să li se asigure un trai cât de cât de subzistență, trebuie să li se acorde asistență medicală s.a.m.d. Însă țara nu are de unde întrucât orice domeniu care funcționează e vânat cu cerbicie de la Bruxelles și îngenuncheat prin intermediul trădătorilor din țară. În final, când România nu va mai avea nicio relevanță, i se va arăta ușa. Așa că, decât să fim noi dați afară atunci când nu mai suntem relevanți deloc, nu mai bine punem piciorul în prag acum, impunându-ne punctul de vedere când încă putem s-o facem. Suntem la bifurcație: ori mergem pe calea interesului propriu, ori murim în banalitate.

Autor: **Dan Diaconu**

Despre autor

editor